

Sygn. akt V Ca 1066/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Staszewska (spr.)
Sędziowie:	SO Oskar Rudziński SO Piotr Wojtysiak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Godziewska

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2011 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. D. i D. D.

przeciwko Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 18 stycznia 2011 r., sygn. akt I C 1393/08

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. solidarnie na rzecz R. D. i D. D. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.**

Sygn. akt V Ca 1066/11

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy (...) zasądził od Towarzystwa (...) S.A. (...) na rzecz R. D. i D. D. kwotę 28 300 zł z tytułu umowy ubezpieczenia pojazdu powodów od kradzieży.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł się na ustaleniu, że w dniu 17 stycznia 2008 r. pojazd powodów marki (...) został skradziony. Kradzież nastąpiła w okresie obowiązywania umowy ubezpieczenia tego pojazdu, zawartej z pozwanym Towarzystwem (...), wobec czego dochodzone pozwem świadczenie Sąd uznał za zasadne.

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego, że pojazd został nielegalnie wprowadzony na polski obszar celny, co zdaniem pozwanego uzasadniałoby odmowę wypłaty świadczenia na podstawie § 5 ust. 1 pkt 5 Części I Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, według którego (...) nie odpowiada za szkody powstałe w pojazdach nielegalnie wprowadzonych na polski obszar celny. Według § 2 ust. 9 pkt 1 i 2 OWU pojazd nielegalnie wprowadzony na polski obszar celny jest to pojazd nie dostarczony do miejsca odprawy celnej i/lub nie zgłoszony do odprawy, bądź wprowadzony do kraju bez zachowania obowiązku podania w zgłoszeniu celnym lub innym dokumencie danych zgodnych z rzeczywistością bądź gdy naruszono ograniczenia w obrocie. Pozwany podnosił, argumentując powyższy zarzut, że umowa sprzedaży samochodu zawarta pomiędzy U. B. a T. W., od którego z kolei powodowie nabyli pojazd, została sfalszowana, przez co doszło do podania w zgłoszeniu celnym danych niezgodnych z rzeczywistością. Sąd odpierając powyższy zarzut wskazał, że powoływany przez pozwanego zapis § 2 ust. 9 pkt 2 OWU wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 12 czerwca 2007 r. (sygn. akt XVII AmC 103/07) został przez uznany za niedozwolony, przez co zapis ten nie może stanowić podstawy odmowy wypłaty świadczenia.

Sąd Rejonowy również nie podzielił zarzutu pozwanego, według którego przedmiotowy pojazd nie był własnością powodów, bowiem został przez nich nabyty od osoby nieuprawnionej, a powodowie nie zachowali szczególnej ostrożności wymaganej przy weryfikacji dokumentacji pojazdu. Sąd wyjaśnił, że najistotniejszą przesłanką skutecznego nabycia własności rzeczy od osoby nieuprawnionej jest dobra wiara nabywcy (art. 169 § 1 k.c.). Dobra wiara jest wyłączona, gdy nabywca widział lub przy dołożeniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o braku uprawnienia zbywcy do rozporządzania rzeczą. Powodowie nabyli pojazd od przedsiębiorcy prowadzącego od lat komis, dokonawszy uprzednio rutynowych czynności sprawdzających, i nie mieli podstaw by przypuszczać, że umowa sprzedaży samochodu może budzić wątpliwości. Nawet więc jeśli T. W. nie miał uprawnienia do rozporządzania pojazdem, czego pozwany w sprawie nie wykazał, przyjmując należało, że powodowie nie działali w złej wierze.

Do nabycia pojazdu przez powodów nie doszłoby w razie spełnienia przesłanek z art. 169 § 2 k.c. Pozwany nie wykazał jednak, ani nawet wprost nie twierdził, że samochód został zgubiony, skradziony lub w inny sposób utracony przez właściciela. Pozwany starał się wykazać jedynie, że umowa sprzedaży samochodu pomiędzy U. B. a T. W. została sfalszowana. Nawet jeśli rzeczywiście umowa ta została sfalszowana, nie znaczy to, że doszło do spełnienia przesłanek z art. 169 § 2 k.c. Pozwany nie wykazał, że w Niemczech, czy gdziekolwiek indziej, było prowadzone postępowanie karne w sprawie kradzieży przedmiotowego pojazdu.

Pozwany w apelacji zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 217 § 2 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. H. na okoliczność sprzedaży samochodu,

- art. 233 k.p.c. poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób niepełny, tzn. z pominięciem dokumentu z 18 lutego 2008 r. sporządzonego przez (...) O. W., według którego w firmie (...) nie pracuje nikt o nazwisku U. B.,

2. naruszenie prawa materialnego, tj.

- art. 65 k.c. w związku z § 5 ust. 1 pkt 5 i 12 OWU poprzez błędne przyjęcie, że miał miejsce wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, podczas gdy ryzykiem ubezpieczeniowym nie jest objęta kradzież pojazdu, jeśli ubezpieczający nie jest jego właścicielem, oraz gdy pojazd został nielegalnie wprowadzony na polski obszar celny,

- art. 169 § 1 k.c. poprzez jego bezzasadne zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy i uznanie, że nabycie pojazdu było objęte dobrą wiarą nabywcy,

- art. 169 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, choć nie upłynął trzyletni termin od daty utraty rzeczy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Wbrew poglądom skarżącego, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest wystarczający do wydania ostatecznego rozstrzygnięcia. Trzeba bowiem wyjaśnić, że okoliczność na jaką miał zostać przesłuchany świadek M. H., została dostatecznie wyjaśniona w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Z pisma (...) O. W. wynika bowiem, że Firma (...), w imieniu której działał M. H., w dniu 5 kwietnia 2007 r. sprzedała pojazd M. H. (k. 31 akt postępowania likwidacyjnego). Co do autentyczności tej umowy żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń. Pozwany kwestionował natomiast autentyczność kolejnej umowy sprzedaży tego pojazdu, zawartej w dniu 21 kwietnia 2009 r. pomiędzy U. B. a T. W. (k. 7 akt postępowania likwidacyjnego). Na potwierdzenie fałszerstwa powyższej umowy pozwany nie zgłosił żadnych dowodów, choć na nim spoczywał ciężar wykazania faktów, z których wywodził skutki prawne (art. 6 k.c.). Fałszerstwa tej umowy nie można domniemywać, lecz musi być ona udowodniona. Dowiedzeniu fałszerstwa służyłoby wykazanie, że pojazd został skradziony w okresie, gdy nie wiadomo co się z pojazdem działo, tj. pomiędzy jego sprzedażą w przez Firmę (...) w dniu 5 kwietnia 2007 r., a zakupem tego pojazdu przez T. W. od U. B. w dniu 21 kwietnia 2009 r. Na tę okoliczność pozwany nie zgłosił jednak żadnych dowodów. Nie można wszakże wykluczyć, że w tym okresie doszło do przeniesienia własności pojazdu na rzecz U. B. przez M. H..

Powyżej przedstawiona argumentacja dostatecznie wykazuje, że w sprawie nie mógł znaleźć zastosowania art. 169 § 2 k.c. To z kolei prowadzi do wniosku, że – nawet przy hipotetycznym założeniu, iż U. B. nie był uprawniony do rozporządzania rzeczą, powodowie skutecznie nabyli własność pojazdu na podstawie art. 169 § 1 k.c., gdyż pozwany nie wykazał, że nabywcy działali w złej wierze.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c.